

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 160/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Ivanou Semanovou, Masarykova 21, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním a uznesením Okresného súdu Košice-okolie č. k. 11 C 43/2012-133 zo 6. júla 2017 a konaním a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co 389/2017 z 11. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2018 doručená sťažnosť (doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 21. februára 2018) obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

(ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) konaním a uznesením Okresného súdu Košice-okolie (ďalej aj „okresný súd“) č. k. 11 C 43/2012-133 zo 6. júla 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a konaním a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 389/2017 z 11. decembra 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľke v procesnom postavení žalovanej v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vedenom na Okresom súde Košice-okolie pod sp. zn. 14 C 43/2012 bol na návrh žalobkyne z 5. júna 2017 neodkladným opatrením Okresného súdu Košice-okolie č. k. 11 C 43/2012-133 zo 6. júla 2017 uložený zákaz nakladať s označenými nehnuteľnosťami a zároveň vymedzený rozsah tohto zákazu.

Krajský súd po podaní odvolania žalovanou napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia.

Sťažovateľka sa nestotožnila s rozhodnutiami krajského súdu a okresného súdu, ktoré podľa jej názoru prehliadli predmet sporu, pokiaľ neodkladným opatrením bol uložený zákaz nakladať s pozemkami v podiele 1/1 (ako celku), i keď v takomto rozsahu celkom zjavne žalobcovia neuplatnili svoje práva v prebiehajúcom konaní, postupom súdov bolo zároveň porušené právo sťažovateľky na presvedčivé a vnútorne neprotirečivé odôvodnenie rozhodnutia, keď v odôvodnení sťažnosti konštatovala:

„V danom prípade všeobecné súdy celkom zjavne prekročili svoju právomoc danú hranicami merita predmetného konania, nakoľko rozhodovali neodkladným opatrením o majetku sťažovateľa, ktorý celkom zrejme nepatril do merita predmetného konania a ani žalobca k tejto časti majetku neuplatnil svoje subjektívne právo v podobe podania žaloby.

Takéto počínanie všeobecných súdov jednoznačne evokuje taktiež porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 1 ods. 1. Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a pozbavuje ho tak bez riadneho konania vo veci samej dispozíciou s

vlastníctvom a to v neprimeranej miere zasahujúcou nad maximálnu možnú mieru prípustnú zákonom a samotným Dohovorom o ochrane ľudských práva a slobôd...

Pričom zákaz nakladať s pozemkami v podiele 1/1 značne prevyšuje predmet základného konania, čo súdy vôbec nezobrali na zreteľ...

Krajský súd Banská Bystrica sa v podstate vôbec nezaoberal argumentáciou sťažovateľa v ním podanom odvolaní, čo robí samotné rozhodnutie arbitrárnym a nepreskúmateľným, nakoľko logické a podložené preskúmanie odvolania musí v sebe bezo sporu zahŕňať aj riadne vyrovnanie sa súdu s argumentmi strany sporu, ktorá produkovala odvolanie.

3. Na základe citovanej sťažostnej argumentácie sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vylovil:

„I. Základné právo sťažovateľa ... na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 11. 12. 2017, č. k. 14 Co /389/2017-222 vydaným v právnej veci v konaní vedenom pod sp. zn.: 14 Co 389/2017, ako aj postupom ktorý jeho vydaniu predchádzal, porušené bolo.

II. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 11. 12. 2017 č. k.: 14 Co/389/2017-222 sa zrušuje.

III. Základné právo sťažovateľa... na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice - okolie uznesením Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 6. 7. 2017, č. k. 11 C/43/2012-133 vydaným v právnej veci v konaní vedenom pod sp. zn.: 11 C/43 /2012, ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, porušené bolo.

IV.

Uznesenie Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 6. 7. 2017 č. k. 11C/43/2012-133 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie Okresnému súdu Košice - okolie.

V. Sťažovateľovi ... priznáva náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby v sume 325,42.- €, ktorú je povinný Krajský súd Banská Bystrica

uhradiť na účet právneho zástupcu..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

4. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

9. Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

10. Pokiaľ ide v obsahu sťažnosti (nie v jej sťažnostnom návrhu – petite) o sťažovateľkou označené práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ochrana majetku pozn.), ústavný súd v prvom rade podotýka, že podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľky, ktorá je v danom prípade navyše zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáha a ktorý je vyjadrený v petite sťažnosti. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd nemohol rozhodovať o namietanom porušení sťažovateľkou označených práv v odôvodnení jej sťažnosti (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07). Ústavný súd nemal oprávnenie poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých sťažovateľka spomína len v obsahu ústavnej sťažnosti.

11. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

12. Ústavný súd považuje za žiaduce poukázať na skutočnosť, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže

ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

13. Sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (potvrdeným) uznesením okresného súdu a (potvrdzujúcim) uznesením krajského súdu vydaným v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spravodlivosti.

III.

16. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

17. Z čl. 127 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu je subsidiárna. Z tohto dôvodu nemá ústavný súd právomoc vo veci rozhodovať v prípadoch, keď na preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základných práv, je príslušný všeobecný súd vyššieho stupňa.

18. Sťažovateľka mala právo podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odvolanie (čo využila), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd (čo sa aj stalo). Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky [§ 357 písm. d) Civilného sporového poriadku] vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia v sťažnosti označených práv napadnutým uznesením okresného súdu pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

IV.

19. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

20. Sťažnosť sťažovateľky v tejto časti smeruje proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu krajského súdu, ktorý rozhodoval v riadnom opravnom konaní proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým došlo k nariadeniu neodkladného opatrenia, proti ktorému sťažovateľka nepodala dovolanie pre jeho neprípustnosť. Z hľadiska princípu subsidiarity ústavnej sťažnosti a dovolania v danom prípade ústavný súd konštatuje existenciu právomoci ústavného súdu preskúmať napadnuté rozhodnutie krajského súdu. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu je vylúčená zákonom [§ 421 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d) Civilného sporového poriadku]. Dovolanie pre tento prípad nie je prípustné ani v zmysle § 420 Civilného sporového poriadku. Neodkladné opatrenie je procesný nástroj – opatrenie – ktorému nepredchádza „klasický“ postup pri hľadaní a nachádzaní hmotného práva súdom. Procesný postup, ktorý prípadne vedie k pozitívnemu záveru o nevyhnutnosti (potrebe) úpravy

„pomerov“, sa zakladá (len) na osvedčení (spravdepodobnení) určitých skutočností. To samo osebe signalizuje, že ide o postup osobitný, a teda odlišný od toho, ktorý sa spája s rozhodovaním vo veci samej i s rozhodnutím, ktorým by sa toto konanie mohlo skončiť. V kontinentálnom právnom prostredí inštitút neodkladných opatrení v civilnom procese súvisí s hlavným konaním vo veci samej. V nadväznosti na to majú viaceré krajiny procesné kódexy, ktoré obsahujú ustanovenia dočasne zabezpečujúce v civilnom konaní súkromnoprávne nároky, žaloby i exekúcie.

21. Ústavný súd už vo veciach sp. zn. II. ÚS 741/2017, sp. zn. II. ÚS 447/2017, sp. zn. II. ÚS 340/2015 a sp. zn. II. ÚS 90/2018 uviedol, že rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Posúdenie podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Aj v konaniach, v rámci ktorých všeobecný súd rozhoduje o neodkladných opatreniach, musia byť dodržané minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (IV. ÚS 136/2014). Predpokladom pre záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né následnou činnosťou všeobecného súdu napr. v konaní o veci samej (I. ÚS 46/00, III. ÚS 406/2013).

22. Posúdenie podmienok na (ne)nariadenie neodkladného opatrenia je vecou, ktorá zásadne patrí do právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) ústavný súd preto v zásade nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí o neodkladných opatreniach. Ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí súdu o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by takým rozhodnutím došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor so základným právom na súdnu ochranu (pozri napr. III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07). Z uvedených dôvodov je preto

ústavný súd vo svojej judikatúre zdržanlivý v prieskume uznesení, ktorými sa rozhoduje iba o neodkladných opatreniach (porovnaj II. ÚS 261/2013, I. ÚS 141/2017).

23. Z uvedených téz ústavný súd vychádzal aj pri skúmaní možného zásahu do základných práv sťažovateľky krajským súdom a jeho napadnutým uznesením.

24. Podstatou výhrad sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu krajského súdu je nedostatočnosť a nepresvedčivosť jeho odôvodnenia, ale (aj) nezákonnosť spájaná s posúdením predpokladov nariadeného neodkladného opatrenia, ktoré presahuje predmet tohto sporu.

25. Krajský súd svoje uznesenie v podstatnej časti odôvodnil takto:

„10. Procesný inštitút neodkladného opatrenia umožňuje upraviť pomery medzi stranami sporu do doby, pokiaľ nebude rozhodnuté vo veci samej a to za predpokladu, že takéto opatrenie súdu ešte pred samotným meritórnym rozhodnutím sa javí ako nevyhnutné, nakoľko existujú konkrétne okolnosti prípadu, ktoré relevantne odôvodňujú jeho nariadenie a poukazujú na naliehavosť a nutnosť dočasne upraviť pomery medzi stranami sporu. Už zo samotného terminologického a jazykového výkladu názvu tohto procesného inštitútu v zmysle novej procesnej úpravy vyplýva jeho charakter a zásada „neodkladnosti“ takéhoto opatrenia... Jeho nariadenie bude namieste len v prípadoch, kedy existujú konkrétne okolnosti preukazujúce neodkladnosť takejto úpravy pomerov strán, najmä vzhľadom na preukázanie nebezpečenstva reálnej a bezprostredne hroziacej ujmy. Práve takéto okolnosti v konkrétnej veci sú osvedčené do takej miery, ktorá poukazuje na dôvodnosť podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia...“

17. Odvolací súd tak vzhľadom na uvedené skutočnosti uznesenie súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdil.“

26. Ústavný súd považuje za dôležité poznamenať, že Civilný sporový poriadok na rozdiel od Občianskeho súdneho poriadku upustil od pôvodnej koncepcie bezpodmienečnej väzby predbežného (teraz neodkladného) opatrenia na konanie vo veci samej. Neodkladné opatrenie podľa Civilného sporového poriadku môže súd podľa

okolností nariadiť pred začatím konania, počas konania alebo po jeho skončení. Zákon predpokladá iba dva dôvody na uplatnenie tejto formy procesného zabezpečenia, a to jednak potrebu bezodkladne upraviť pomery a jednak obavu, že exekúcia bude ohrozená; ich vzájomná kumulácia nie je vylúčená.

27. Nariadené neodkladné opatrenie sa má dotýkať nielen časti nehnuteľností (ako podielu z celku), ktoré tvoria predmet tohto vylúčeného konania, ale aj tých častí nehnuteľností (ako podielu z celku), ktorým už má svedčiť exekučný titul vydaný súdom v pôvodnom konaní. Obava z ohrozenia exekúcie je opodstatneným predpokladom nariadenia neodkladného opatrenia aj po skončení konania (porovnaj Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinova, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C.H.Beck, 2016, 1087 a 1093 s.), prípadne aj v jeho priebehu.

28. V kontexte možností, že neodkladné opatrenie sa môže, ale i nemusí bezprostredne viazať na konanie vo veci samej, je potom podľa názoru ústavného súdu námietka sťažovateľky o „prekročení predmetu sporu“ v intenciách tohto konkrétneho prípadu z ústavného hľadiska neopodstatnená, pokiaľ tu popri potrebe bezodkladne upraviť pomery počas určitého konania súbežne existuje aj obava z ohrozenia budúcej exekúcie na podklade už existujúceho exekučného titulu vydaného v inom konaní za predpokladu, že obe konania vzájomne súvisia, na seba nadväzujú alebo sa inak dopĺňajú.

29. Ústavný súd napokon vychádzal aj zo svojej judikatúry, podľa ktorej je integrálnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Povinnosťou všeobecného súdu je preto uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06). Obdobne tak z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že právo na spravodlivé

konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (m. m. Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Obdobne EŠLP v rozsudku Ruiz Torija v. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.

30. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, na ktorých sa zhodli oba konajúce sudy (okresný súd i krajský súd), pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu o dôvodnosti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

31. Ústavný súd nezistil žiadne ústavnoprávne vady napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré by odôvodňovali zásah do namietaného uznesenia krajského súdu v súlade s jeho právomocami, a preto pri predbežnom prekovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

32. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaného rozhodnutia krajského súdu i okresného súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní úhrady trov

konania je viazané na vyslovenie porušenia práv alebo slobôd sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tých častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018